

Sygn. akt: X U 624/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Protokolant: Dominika Gorząd

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 maja 2018 r. we Wrocławiu

sprawy z odwołania **A. W.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

z dnia 19 sierpnia 2016 r. znak: (...)

w sprawie **A. W.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o zasiłek chorobowy

I. oddała odwołanie;

II. nie obciąża wnioskodawcy kosztami postępowania.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 sierpnia 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. odmówił wnioskodawcy A. W. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 8 października 2015 r. do 10 lutego 2016 r. i nadal w przypadku orzeczonej dalszej nieprzerwanej niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji strona pozwana podniosła, że z decyzji strony pozwanej z dnia 8 sierpnia 2016 r. wynika, że pomimo dokonanego zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych jako pracownika firmy (...) nie został wnioskodawca objęty ubezpieczeniami emerytalnym, rentowym, chorobowym i wypadkowym w związku z tym nie należy mu się prawo do zasiłku chorobowego.

W odwołaniu od decyzji (...) Oddział we W. z dnia 19 sierpnia 2016 r., wnioskodawca, wniósł o przyznanie mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 8 października 2015 r. do 10 lutego 2016 r. i nadal w przypadku orzeczonej dalszej nieprzerwanej niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu wnioskodawca wskazał, że ZUS w decyzji z dnia 8 sierpnia 2016 r. bezzasadnie przyjął, iż pomimo zgłoszenia go jako pracownika firmy (...) nie został objęty ubezpieczeniami emerytalnym, rentowym, chorobowym i wypadkowym. Wnioskodawca nie zgadza się z podstawą faktyczną wydanej decyzji. Dodatkowo wnioskodawca wskazał, że organ wydając sporną decyzję oparł się wyłącznie na ustaleniach zawartych w innej decyzji nieostatecznej co powoduje, że organ naruszył przepisy prawa. Wnioskodawca złożył odwołanie od decyzji z dnia 8 sierpnia 2016 r. zatem wniósł o zawieszenie postępowania.

W odpowiedziach na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, powołując się na fakt że decyzją z dnia 8 sierpnia 2016 r. wnioskodawca został uznany jako osoba, która nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu u płatnika składek (...). Dlatego też skoro niezdolność do pracy powstała w okresie, kiedy wnioskodawca nie podlegał ubezpieczeniom społecznym, zasiłek nie należy mu się.

Postanowieniem z dnia 30 września 2016 r. Sąd zawiesił postępowanie do czasu rozpoznania sprawy przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział Ubezpieczeń Społecznych w przedmiocie odwołania wnioskodawcy od decyzji strony pozwanej z dnia 8 sierpnia 2016 r.

Postanowieniem z dnia 11 grudnia 2017 r. Sąd podjął zawieszony postępowanie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca A. W. został zgłoszony od 29.07.2015r. do 31.12.2015r. do obowiązkowych ubezpieczeń emerytalnego, rentowych i wypadkowego oraz dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego jako osoba wykonująca umowę zlecenia na rzecz (...) A. K..

Wnioskodawca od dnia 03.08.2015r. stał się niezdolny do pracy. W związku z powyższym do strony pozwanej został złożony wniosek o wypłatę zasiłku chorobowego.

Strona pozwana przeprowadziła kontrolę u płatnika składek (...) A. K.. W toku kontroli wskazano, że wnioskodawca winien był wykonywać czynności w restauracji płatnika składek m.in. polegające na wydawaniu posiłków, dbaniu o czystość na kuchni, dowóz potraw do klientów.

Od dnia 01.08.2015. wnioskodawca według ustaleń z płatnikiem miał być pod telefonem do dyspozycji restauracji w celu wykonywania czynności, lecz wnioskodawca w dniu 3 sierpnia 2015 r. uległ wypadkowi. Wnioskodawca nie wykonywał żadnej pracy na rzecz płatnika składek, w szczególności objętych umową zlecenia. Wnioskodawca nawet nie przeszedł wymaganego szkolenia.

Wnioskodawca nie świadczył pracy na rzecz płatnika składek, nie otrzymał żadnego wynagrodzenia, nie wystawił rachunku.

Dowód: - akta strony pozwanej

- akta Sądu Okręgowego we Wrocławiu sygn. akt IX U 1253/16

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. decyzją z dnia 8 sierpnia 2016r, nr (...) - (...) stwierdził, że A. W. jako pracownik u płatnika składek (...) A. K. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu od 29.07.2015r do 31.12.2015r.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż w związku z wnioskiem o ustalenie uprawnień do zasiłku chorobowego nabrał wątpliwości co do charakteru prawnego umowy łączącej strony. Organ rentowy szczegółowo opisał wyniki przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego, a także wskazał na poczynione, po analizie zgromadzonego materiału dowodowego, ustalenia. Na ich podstawie organ rentowy wskazał, że wyłączną przyczyną zawarcia umowy o pracę przez zainteresowanego z firmą (...) była chęć skorzystania ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Tym samym organ rentowy zawarł umowę o pracę uznał za pozorną.

dowód: akta strony pozwanej – decyzja strony pozwanej z dnia 8 sierpnia 2016r, nr (...) - (...)

Wnioskodawca odwołał się od decyzji strony pozwanej z dnia 8 sierpnia 2016r, nr (...) - (...) do Sądu Okręgowego we Wrocławiu Wydział Ubezpieczeń Społecznych.

Wyrokiem z dnia 18 maja 2017 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie (pkt I wyroku), a w pkt II wyroku, zasądził od strony powodowej na rzecz strony pozwanej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. kwotę 180 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Wnioskodawca nie złożył apelacji od w/w wyroku. Wyrok jest prawomocny.

Dowód: - akta Sądu Okręgowego we Wrocławiu Wydział Ubezpieczeń Społecznych sygn. akt IX U 1253/16

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny ustalono na podstawie dowodów dokumentów, których autentyczności nie podważała żadna ze stron, w szczególności dokumentom przedstawionym przez stronę pozwaną, lecz w szczególności podstawą wydanego wyroku stał się jednak wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu Wydział Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 maja 2017 r. sygn. akt IX U 1253/16, w którym to wyroku Sąd jednoznacznie przesądził to, że w okresie od 29 lipca 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. wnioskodawca nie podleg obowiązkowym ubezpieczeniom u płatnika składek (...) A. K..

Zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c., orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. W piśmiennictwie i judykaturze podkreślono, że moc wiążąca prawomocnego orzeczenia sądu charakteryzuje się dwoma aspektami. Pierwszy z nich odnosi się tylko do faktu istnienia prawomocnego orzeczenia. Ten aspekt występuje, gdy w poprzednim postępowaniu, w którym zapadło prawomocne orzeczenie, nie brała udziału choćby jedna ze stron nowego postępowania, a nie jest ona objęta prawomocnością rozszerzoną. Nie można bowiem takiej strony obciążać dalszymi skutkami wynikającymi z prawomocnego orzeczenia. Drugi zarazem aspekt mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia jest określony jako walor prawny rozstrzygnięcia (osądzenia) zawartego w treści orzeczenia.

Pozostaje on ściśle związany z powagą rzeczy osądzonej (art. 366 § 1 k.p.c.) i występuje w nowej sprawie pomiędzy tymi samymi stronami, choć przedmiot obu spraw jest inny. W nowej sprawie nie może być wówczas zastosowany negatywny (procesowy) skutek powagi rzeczy osądzonej polegający na niedopuszczalności ponownego rozstrzygnięcia tej samej sprawy. Występuje natomiast skutek pozytywny (materialny) rzeczy osądzonej przejawiający się w tym, że rozstrzygnięcie zawarte w prawomocnym orzeczeniu (rzecz osądzona) stwarza stan prawny taki, jaki z niego wynika (Zob. K. Piasecki, Wyroki sądów pierwszej instancji, sądów apelacyjnych oraz Sądu Najwyższego w sprawach cywilnych, handlowych i gospodarczych, rozdz. XIV „Prawomocność wyroków i powaga rzeczy osądzonej; A. Góra – Błaszczkowska, Komentarz do art. 316 – 366 kpc, Legalis 2014, teza 6 do art. 365; A. Marciniak, K. Piasecki, Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego, t. I, teza 7 do art. 365; por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2014 r., I UK 329/13, LEX nr 1444404; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2013 r., I UK 29/13, Legalis).

Związanie stron (oraz wyjątkowo innych osób), o którym mowa w art. 365 kpc, polega na związaniu tych osób dyspozycją zawartej w sentencji wyroku skonkretyzowanej, zindywidualizowanej i trwałej normy prawnej wywiezionej przez sąd z norm generalnych i abstrakcyjnych zawartych w przepisach prawnych. Inne sądy, organy państwowe oraz organy administracji publicznej, rozstrzygające w sprawach innych niż karne, są związane prejudycjalnie, czyli nie mogą dokonać odmiennej oceny prawnej roszczenia niż zawarta w prejudykacie, ale także nie mogą dokonać odmiennych ustaleń faktycznych (tak P. Telenga, Komentarz do art. 365 kodeksu postępowania cywilnego, LEX 2014, teza 2).

Moc wiążąca orzeczenia merytorycznego może być brana pod uwagę w zasadzie tylko w innym postępowaniu niż to, w którym je wydano. Orzeczenie takie uzyskuje moc wiążącą z chwilą uprawomocnienia się, a zatem z chwilą definitywnego zakończenia postępowania. W kolejnym postępowaniu, w którym pojawia się dana kwestia, nie podlega ona już ponownemu badaniu. Związanie orzeczeniem oznacza bowiem niedopuszczalność przeprowadzenia postępowania dowodowego w tej kwestii, nie tylko zaś dokonywania ustaleń sprzecznych. Zachodzi tu zatem

ograniczenie dowodzenia faktów, objętych prejudycjalnym orzeczeniem, a nie tylko ograniczenie poszczególnego środka dowodowego (por. A. Zieliński, K. Flaga-Gieruszyńska, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Legalis 2014, teza 4 do art. 365; A. Góra-Błaszczkowska, Komentarz..., teza 2 do art. 365; A. Jakubecki, Komentarz do art. 365 kodeksu postępowania cywilnego, LEX 2013, teza 4; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2014 r., V CSK 433/13, LEX nr 1514746; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2013 r., IV CSK 624/12, Legalis; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2013 r., III UK 121/12, Legalis; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2011 r., I UK 239/10, Legalis).

Odnosząc powyższe rozważania do przedmiotowej sytuacji należy podkreślić, że prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 18 maja 2017 r., Sąd uznał, że brak jest podstaw do uznania, że wnioskodawca był objęty ubezpieczeniem obowiązkowym z tytułu zatrudnienia u płatnika składek (...) A. K..

Wyrok ten zatem przesądził o tym, że wnioskodawca nie był objęty ubezpieczeniem u płatnika składek (...) A. K. i nie jest możliwym ponowne rozpoznanie sprawy w tym zakresie.

Przeprowadzanie ponowne postępowania dowodowego na tę okoliczność nie jest dopuszczalne. Niezależnie jednak od powyższego należy wskazać, że wnioskodawca był kilkakrotnie wezwany przez Sąd do przedstawienia stanowiska w sprawie i wszystkich wniosków i dowodów w sprawie, w szczególności zobowiązanie takie otrzymał w dniu 1 września 2017 r. (k. 20) na zobowiązanie Sądu z dnia 16 sierpnia 2017 r., następnie w dniu 9 października 2017 r. na zobowiązanie Sądu z dnia 28 września 2017 r. a następnie w dniu 9 kwietnia 2018 r. na zobowiązanie sądu z dnia 13 marca 2018 r. Wnioskodawca w żaden sposób nie wykonał zobowiązania Sądu, nie przedstawił aktualnego stanowiska w sprawie, nie złożył żadnych wniosków i dowodów w sprawie.

Sąd dwukrotnie wezwał wnioskodawcę do stawiennictwa na rozprawę. Wobec faktu, że brak było dowodu doręczenia wezwania na rozprawę w dniu 13 marca 2018 r. Sąd odroczył rozprawę na dzień 29 maja 2018 r., na którą to rozprawę wnioskodawca był prawidłowo wezwany, lecz nie stawił się.

Dlatego też Sąd pominął dowód z przesłuchania wnioskodawcy.

Niezależnie jednak od tego, że wnioskodawca w sposób nieusprawiedliwiony nie stawiał się na rozprawę, nie wniósł o jej odroczenie, Sąd uznał, że przeprowadzenie dowodu z przesłuchania wnioskodawcy było zbędne.

Zgodnie z art. 299 kpc, jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, sąd dla wyjaśnienia tych faktów może dopuścić dowód z przesłuchania stron.

Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą i stanowiskiem doktryny, dowód z przesłuchania stron powinien być przeprowadzony jedynie wówczas, gdy za pomocą innych środków dowodowych nie zostały dostatecznie wyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Nie należy dopuszczać dowodu z przesłuchania stron, jeżeli sąd za pomocą innych środków dowodowych wyrobi sobie przekonanie co do stanu faktycznego i zgłoszonych przez strony żądań. Sąd nie tylko nie ma obowiązku uwzględnienia wniosku dowodowego, ale ewentualne przeprowadzenie dowodu w takiej sytuacji miałyby charakter uchybienia procesowego. (Por. orzeczenie SN z dnia 17 listopada 1946 r., C III 719/45, OSN 1948, nr 2, poz. 34.)

Wyrokiem z dnia 2 sierpnia 2007 r., V CSK 124/07, niepubl., Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że potrzeba lub zbędność przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron (art. 299) indywidualizuje się w konkretnej sprawie, na tle istniejących uwarunkowań.

Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 29 czerwca 1962 r., I CR 407/62, RPEiS 1964, z. 1, s. 388, podkreślił, że przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron uzależnione jest od tego, czy w danych warunkach zachodzi rzeczywista potrzeba skorzystania z tego rodzaju środka dowodowego w celu wyjaśnienia prawdy, i pod tym kątem widzenia powinna być oceniana.

W ocenie Sądu, skoro postępowanie dowodowe w sprawie sygn. akt IXU 1253/16 jednoznacznie wykazało, że wnioskodawca nie podlegał ubezpieczeniom obowiązkowym u płatnika składek (...) A. K., wyrok w tej sprawie ma moc wiążącą w niniejszej sprawie w tym zakresie zgodnie z art. 365 kpc, to przeprowadzanie jakichkolwiek dodatkowych dowodów na tę okoliczność byłoby niedopuszczalne, a wnioskodawca nie podniósł żadnych innych zarzutów.

Mając zatem na uwadze, że wnioskodawca nie podlegał ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia u płatnika składek (...) A. K., to jednocześnie nie mógł on mieć prawa do zasiłku chorobowego z tytułu tego zatrudnienia u tego płatnika.

Zgodnie z art. 4 ust 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa z dnia 25 czerwca 1999 r. (Dz.U. Nr 60, poz. 636) ubezpieczony nabywa prawo do zasiłku chorobowego po upływie 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego - jeżeli podlega obowiązkowo temu ubezpieczeniu lub po upływie 90 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego - jeżeli jest ubezpieczony dobrowolnie.

Skoro, jak wykazało postępowanie dowodowe, wnioskodawca nie podlegał ubezpieczeniom obowiązkowym z tytułu umowy zlecenia u płatnika składek (...) A. K., należało oddalić odwołanie, o czym Sąd orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w pkt I wyroku.

Orzeczenie o kosztach postępowania Sąd oparł o treść art. 98 w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych. (pkt II wyroku).